

TARR LŐRINC, LOVAG ÚR, ÚTJA

KONCZ ISTVÁN

Egyre valószínűtlenebbé váló élet
rácsai a képzelet útvesztője, jó lovag úr; —
pokoljáró káprázata a Lantosnak;
igriced reménye végéhez ért:

Lám, a pokol dús, remek forma,
irtóztató birtok roppant aránya, sivatag-lét
a vándor útja;
okos szó égethet, benn tündököl a karmos szarva;
így nemzz híveket, vagy tomtyot szobrozz,
hit-mocsár templomot a szivárványnak,
sanda áldozatként hős férfiú, —
ha feszít az eszme; —
embere: lovagja, papja, —
meghitt, köd-fedezék kísértő hada,
távlat-homály az adott világot elpusztítja:

Íme a megtorlás!
Alászáll a magános kiáltás,
katakombák és ősök, —
a felhők közt, — (mérete kék idő-Árkádia),
lidércek és pátosz a költemény társai,
bűbájos táj vonul át,
kedvenc tengere a visszatérő történetnek;
a tér határán belül az átok,
körmönfont szertartás és műkedvelő szabadság
himnuszos bizonyosága, kacér
vesszőparipád az áldozat s az erdő
rád vár a rom, útonálló varázslat;
áldomást ül a bosszú:

A díszlet nem változik, makacs titán vállalkozása a borzalom, túl a szabályokon, eljut a bálvány trónusáig. Íme, a mű diadala! Pontos utánczat: az ember és fegyvere hatalma.

Kanizsa, 1966.